

Скільки бачили ганьби і чули образ ви,
Як казились навколо вас зрада і гріх,
Та камінням звучать кремезні ваші назви —
Чи Крем'янець, чи Дубно, чи древній Остріг.

Та камінням звучать і тривають, як камінь,
Мури ваших руїн серед лісу і гір,
І вдивляються башти у далеч віками
Понад колоточ діб, понад суєтний вир.

І глухі цвинтарі, й легендарні каплиці
Тихо скупчують силу, що в вічність росте.
І цю тяглість епох, що міцніша від криці,
Не зазнали ніколи ні Сівер, ні Степ.

Тільки Київ один, що встоявсь під вітрами
На кістках і на крові великих могил,
Бо ударив буран і — наостіж всі брами,
І вдиралася Азія тьмищами сил.

Все топтала й змітала на пустку, на Гобі,
Безборонно лежала нага рівнина,
Аж нарешті кінчався нещадний колобіг
І тоді опритомнювалася вона.

Тут вітри не страшні. Тут земля гудзувата
Напинається м'язами впертих горбів.
Тут здалека свій пазур простерли Карпати
І по вижлобах крейдою щириться гнів.

І даремно сполоскують води зрадливі, —
Не розчинять старезних карпатських кісток.
Лиш підземно гудуть чорторії по зливі
И надимається грізно незнаний потік.

— — — — —

Сонце пестить палке. Гір простерлось рамено.
Іква тихо співає під соняшний сміх.
І стоять вартові, що кремезні імена їхні —
Дубно, Крем'янець, Остріг.

1927